

NATASHA BOWEN

A
MÉLY
LELKE

Dream
válogatás

EGY ÉLET. EGY DÖNTÉS. EGY ÁLDOZAT.

Egyetlen habléány döntéséért az egész világnak súlyos árat kell fizetnie, ahogy egy sötét erő végigsöpör a világokon...

Hogy megmentse azokat, akik a legközelebb állnak a szívéhez, Simi mindent feladott: a szabadságát, a családját, és a fiút is, akit szeret. Majd esküt tett, hogy egy új istent szolgál, és gondozza a Holtak Földjét az óceán mélyén.

Azonban amikor démoni jelenlét jelei kezdenek felbukkanni, egyértelművé válik, hogy a Simi által kötött egyezségnek súlyosabb következményei is lettek, mint amire számított. Ezek a démonok elhozhatják a világ végét... és Simi miatt most utat találhatnak az emberek birodalmába is.

Mivel az egész világ sorsa forog kockán, Simi kénytelen megszegni ígéletét és összeállni egy aljas, csínytevő istennel. Ha sikerrel járnak, út közben Simi nemcsak a világot mentheti meg a pusztulástól, de talán az összetört szívét is összeforraszthatja, és ismét rálelhet önmagára.

A nagyszerű A mély dala című regény várva várt folytatása!

Dream
válogatás

© Mark J. Elias

NATASHA BOWEN

a New York Times bestsellerszerzője, író, tanár, és három gyermek édesanyja. Nigériai és walesi gyökerei vannak, jelenleg az angliai Cambridge-ben él. Natasha angol irodalmat és kreatív írást tanult a Bath Spa Universityn, amit követően közel tíz éven át tanított. Odáig van a japán és a német írószerekért, és nevetségesen sokat költ jegyzetfüzetekre, amelyekről aztán képeket tölt fel a titkos Instagram-fiókjára. Amikor éppen nem ír, akkor macskája és kutyája, Milk és Honey gondos felügyelete alatt olvas.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.natashabowen.com

www.facebook.com/DreamValogatas

www.facebook.com/DreamKonyvek

Dream
válogatás

„Bowen nagy hangsúlyt fektet a talált családra és a közös cselekvésre. Bowen a történelem olyan fejezeteivel játszadozik, amiket ismerünk, és olyanokkal, amiket újra el kell mesélnünk, hogy kitöltsük az űrt. Egy egészen magával ragadó csobbanás a mágiába és a rejtélyekbe.”

KIRKUS REVIEWS

„Ez a folytatás éppen annyira kalandos, mint az első rész volt, tele drámával és nyugat-afrikai mitológiával, lehangoló háttérrel, rémisztő szörnyetegekkel és elképesztő összecsapásokkal.”

THE BULLETIN OF THE CENTER
FOR CHILDREN'S BOOKS

„A szerzőnő bámulatos fantáziavilágát átítatják a nyugat-afrikai mítoszok, és ez a kötet új gonosztevőkkel és mélyebb karakterrajzokkal még tovább fejleszti a világépítést... Érdekes és leleményes, ezt a kötetet meg kell vennie mindenkinek, aki szerette a sorozat első részét.”

SCHOOL LIBRARY JOURNAL

„Bowen lenyűgöző mitológiát épített fel, hogy megtámogassa tündérmeséjét, és kész öröm felfedezni ezt a világot Simi szemén keresztül.”

THE NEW YORK TIMES

Dream
válogatás

NATASHA BOWEN

A
MÉLY
LELKE

— részlet —

ELSŐ FEJEZET

A CSONTOKAT MÉLYRE TEMETTÉK, és fehéren izzanak a bársonyos, fekete vízben. Ahogy elúszom az óriási bordák alatt, a tenger hideg nyomásától kiráz a hideg. A jeges érzés a testem legmélyére is befészkelte magát, ahol aztán a gyomromban talált magának helyet, közvetlenül az ígélet mellett, amit Olokunnak tettem. Azon ígélet mellett, amit kénytelen vagyok betartani, hiába teszi a napjaimat éjszötété és nyomorúságossá. Néha engedem, hogy a gondolataim elkalandozzanak a nap felé, hogy felidézzék tökéletes, rózsaszín és narancssárga korongját, és a lángot, amivel a lát-határ alá bukik. De aztán mindig eszembe jut Kola bőrének a melege, széles mosolya, és az, hogy egyetlen érintésétől összeszorult a mellkasom.

Az én választásom.

Az én áldozatom.

Kisöpröm a szememből göndör hajamat, és próbálok megszabadulni a gondolatoktól, amik csak még nehezebbé teszik, hogy elviseljem a fénytől megfosztott mélységet. Engedd, hadd sodorja el őket a víz, mondom magamnak. Engedd el, ami nem lehet a tiéd, és fogadd el azt, amid most van.

Fogást váltok a kezemben tartott terrakotta edényen, amit a homokba ágyazódva találtam – egy ajándék a felszínről, ami valahogy lejutott a mélybe. Legalább lesz rá bizonyítékom, hogy *valaki* még mindig mutat be áldozatot Olokunnak. Csapok egyet a farokúszómmal, aminek púderrózsaszín és arany redői alig látszódnak, és lassan elsiklok az utolsó, elefántcsontszín bordaívek alatt, amelyek az üledékből emelkednek ki.

Miután kiérek a csontok alól, egy pillanatra megállok. A víz itt melegebb. Az érzés balzsam a lelkemnek, megpördülök a forró, selymes áramlatban, amitől úgy megkönnyebülök, hogy még majdnem el is mosolyodom. Majdnem.

Előttem, a korallzátony két végén repedés fut végig, amiből tüzes gázok törnek elő, és buborékokként sietnek a tenger felszíne felé. Ahogy közelebb érek egy nagy, faragott bejáráthoz, amit egy tintahal világít meg, kék ragyogás vetül a bőrömrre. A víz csillog a kisebb gázbuborékoktól, amik vadul tekeregve próbálnak kiszabadulni a mélyből, keretbe foglalva a korallban lévő bejáratot. A tintahal megvilágítja a ragyogó tengeri moszattal fedett és kagylókkal pettyezett boltívet.

Nagyot nyelek. A fakó fény gyengéd szépségébe bele-sajdul a szívem, ez azonban csak gyenge másolata annak, amire áhítozom. Hat hónapja nem éreztem a nap perzselő erejét, és már nehezemre esik elképzelni, ahogy az izzadság lecsordul forró bőrömrön. Bár nincs rá szükségem, levegő után áhítozom – az sem érdekel, ha az sűrű a közelgő vihartól, vagy ha jeges az éjszaka hidegétől. Ismét látni akarom a csillagokat, azt, ahogy szétszóródott lángjuk átüt az égbolton. Érezni akarom a földet a talpam alatt, a csodás, fekete földet, ami puha sárra változik az esőben.

Közelebb lebegve a bejárathoz végighúzom az ujjaimat a halakat, bálnákat, és a tengerfenék dombjait ábrázoló metszeteken. Az utolsó faragvány pikkelyeket, göndör fűrtöket, és Yemoja félreismerhetetlen szépségét ábrázolja. Az alkotóm, második anyám, a legkegyesebb orisa. A szomorúság megfeszül a lelkemben, de nem hagyom, hogy felemészszen. Helyette inkább arra összpontosítok, hogy Yemoja biztonságban van, Folasade-re és a többi Mami Watára gondolok, a feladatukra, hogy még mindig gyűjtik az emberek lelkét, akik a tengerben lelték a halálukat. Ha nem kértem volna segítséget Olokuntól, akkor a megrepedezett világ darabjaira tört volna.

Azért vagyok itt, hogy ők biztonságban legyenek. És ez az az ár, amit meg kell fizetnem.

Megérintem a nyakamban lógó zafírkövet, aminek kékje élénkebb, mint a körülöttem lévő szikla. Felrémlik előttem, ahogy lelkeket áldok meg Yemojával, tisztelegve útjuk előtt vissza Olodumaréhoz. Az egy teljesen másfajta szolgálat volt, mint az, amit most Olokun elvár tőlem.

De helyes döntést hoztam, olyat, ami nem változtat azon, amit meg kell tennem. Megmarkolom a tálat, és az államot megemelve, a vállamat hátrahúзва keresztülsiklok a gázokon. Ahogy átúszom a boltív alatt, még több meleg víz ölel körbe. Utána viszont, amikor megérkezem a hosszan elnyúló alagútba, az áramlatok ismét hideggé válnak. Itt már nincsenek világító tintahalak.

A szívem hevesen ver, hideg kezemet a mellkasomra szorítom. Az alagút régebben mindig megrémisztett, azonban miután már hónapok óta járom ezt az utat, képes vagyok hittel keresztülszúzni a járaton, bár egy csepp rettegés továbbra is átjár, mivel tudom, hogy mi vár rám. Beleveszem

a sötétségbe, bőrröm az alagút sima, fekete falához ér, ahogy megindulok a halovány, távoli fény felé.

A sziklajárat tágas, kör alakú terembe nyílik. A korallfalakról több száz nagyobb tintahal lóg, amiknek a fénye visszatükröződik a falakat díszítő, nyitott kagylók gyöngyházfényű belsejéről. Rengeteg tengeri moha nő itt – csillogó, dús girlandként lógnak a falakról. A hirtelen, vakító fénytől hunyorogva pillantok körbe.

Egy áramlat a terem belseje felé rángat, én pedig az áldozatot a mellkasomhoz szorítva engedem neki, és közben felpillantok a mohával borított mennyezetre: a kötegei lágy, fehér fénnel lüktetnek.

– Látom, úgy döntöttél, megtisztelsz jelenléteddel. – A mély hang a terem hátuljából áramlik felém, ahová a fény csak nehezen ér el. Némi büszkeség tölt el, mert nem rezzenek össze.

Fémes tekintet villan, majd Olokun előrehajol, szájának sarka felfelé kunkorodik. Egészen addig úszom az árnyékok felé, amíg már ki tudom venni az orisa hatalmas farkát, ami a teste alatt kígyózik. Olokun egy fekete korallból készült trónon ül, behajlított ujjait a karfán nyugtatja. Előre-hátra lengeti abedéjét, az ezüst legyező kis hullámokat gerjeszt a vízben. Olokun hatalmas, izmos testét árnyékok takarják, szeme azonban ragyog éles metszésű arcában. Derekára vastag aranylánc feszül, aminek vége a tengerbe vész.

– Még nincs itt az ideje – felelem. Az ajkamat elhagyó szavak úgy üledednek le, mint a körülöttünk fekvő kövek. A tál hűvös, ahogy ölelem, szorosán markolom a fogantyúit, és közben olyan erővel szorítom össze a fogamat, hogy belesajdul az állkapcsom. Legszívesebben emlékeztetném

az orisát, hogy mit is adtam fel, hogy itt legyek, de inkább lenyelem.

Olokun elé helyezem a tálát, majd mielőtt hátrahúzódnék, ujjaimat és homlokomat a földhöz érintem tiszteletem jeleként. Az orisa hatalmas, ragyogó, fekete gyöngyökből készült köpenye a padlóra hullik.

Olokun lepillant az agyagedényre. Egyik ujját az állán lévő bemélyedéshez érinti.

- Ez meg mi?

- Áldozat - mondom, kezemet az ajándék fölött tartva.

- Kinyissam?

- Majd én. - A víz felkavarodik, engem is meglök, ahogy az orisa előreveti magát, és felkapja az edényt.

Lerántja a tetejét, kezét az edénybe dugja, majd kihúzza egy göngyöleg viaszolt vásznát. Ahogy lassan kibontja, nyers jamgyökér fehér húsa bukkan elő. Az orisa mosolya elhalványul, miközben visszatakarja a meghámozott zöldséget, és visszateszi azt a tálba.

- Egy újabb emlékeztető azokról, akik még mindig imádnak. - Bosszúságom egyre csak nő lefelé konyuló száját látva. Tudom, hogy mi jár a fejében: hogy sosem ízlelheti meg az iyánt ennyire mélyen a tenger fenekén. Hogy sosem járhatja bele égűsiba, sosem fúrhatja lábát a forró földbe, közben pálmabort kortyolgatva. Minden egyes áldozatban, amit elé hozok, talál valami kivetnivalót.

Olokun a falhoz, a többi közé löki a tálát, mire megcsörren a derekára feszülő aranylánc, szemei a trónnak ütődnek. Elfordítja a tekintetét az elutasított áldozatokról, amik felkutatásával a napjaimat töltöm, a homloka ráncba szalad.

- Nem örülsz? - A hangom megremeg, a kérdés pedig még azelőtt kicsúszik a számon, hogy lenyelhetném.

Az orisa nem felel, azonban a farkával meglöki a tálat, mire az a falnak csapódik és ezernyi darabra törik. Óvatosan meghátrálok; még örülök is a bennem feltámadó dühnek, amit arra használok, hogy kordában tartsam a félelmemet.

– Ez nem elég. Hozz nekem többet! Találj többet! – ordítja Olokun, ahogy felpattan trónjáról. Hatalmas teste ragyog a sötétben. Amikor nem szólalok meg, visszaül, majd ujjait egyesével az abede éles csúcsaihoz érinti. – Nem kérek sokat tőled. Csak annyit, hogy keress nekem szánt áldozatokat, néha azt, hogy töltsd velem az idődet, meg hogy figyelj a holtakra. Ezek apróságok.

A mellkasomat harag tölti ki. A számtalan óra jut eszembe, amit a tengerfeneket túrva töltöttem, amíg az ujjaim teljesen elzsibbadnak, a megkönnyebbülésre gondolok, amikor találok valamit, és a napokra, amikor rettegek üres kézzel visszatérni. Azokon a napokon a Kola körül forgó gondolataim miatt a víz legsötétebb bugyraiba merülök, engedve, hogy a jeges áramlatok elmosják a könnyeimet. A hiánya annyira fáj, mintha lángolna a lelkem.

– Sosem leszel elégedett! – A szavak esélyt sem hagynak, hogy visszafogjam őket, kibuknak belőlem. – Túl sok keserűség lakozik a szívedben. Nem az emberek hibája, hogy ideláncoltak téged, az enyém meg végképp nem!

Olokun – abedéjét a magasba tartva – mozdulatlanáá dermed. Egyszer, majd még egyszer legyint vele a vízben, majd egyenesen rám néz, állkapcsának egyik izma megrándul.

– Hogyha a kezdetektől elegendő tiszteletet mutattak volna, akkor nem estem volna csapdába ideleln.

– Egymás után küldted a hullámokat Ife felé, hogy elpusztítsd! – felelem gúnyosan. Obatala egy kontinenst te-

remtett Olokun vizeinek közepén, majd pedig életet adott az emberiségnek. Ezt azonban nem beszélte meg Olokunnal, akinek egyre csak nőtt dühe a megcsonkított birodalma miatt és mert az emberek nem imádták. A mélyben rejtőzködve az orisát addig mérgezte a kicsinyesség és a féltékenységgel, hogy megpróbálta elpusztítani a földet és a rajta élő embereket, méghozzá úgy, hogy rájuk uszította a tengert. – Obatala kénytelen volt láncra verni téged, hogy megmentse az emberiséget. Türelmetlen vagy. Senkivel se törődsz. Azért vagy itt, amit tettél! – nézek rá dühösen, ahogy eluralkodik rajtam a bosszúság. Régebben egy részem még szánta is Olokunt, amiért ilyen mélyre számúzták, de a hiúsága nagyon fárasztó. – Megérte, a ránk nehezedő víz súlya? A napfény nélküli élet, a borzalmas hideg, ami egészen a csontodig hatol? – Még sohasem beszéltem ennyit. Ökölbe szorított kézzel készülök fel a dühére.

A víz lágy suhogása az egyetlen hang a teremben. Vadul dübörgő szívvel egyenesen Olokun szemébe nézek, úgy, mint eddig még soha.

– Meghoztad a döntésedet, és most panaszkodni merészelsz? – Olokun halkán beszél, a szavait fenyegetés szövi át. Összecsapja a legyezőjét, majd odaúszik hozzám. A tekintete jéghideg, mint a ránk nehezedő víz. – Mondd csak, kényszerítettek én arra, hogy ide gyere a mélybe?

Rezenéstelenül figyelem az orisát, bár a vállam reszket, ahogy visszanyelem a kikívánczó szavakat.

– Te ajánlottad fel a szolgálataidat. Semmit sem követeltem tőled, Mami Wata. – A szavai lágyak, szalagok módjára tekeregnek a vízben. – A dühöt és a szánalmat, ami átjár, csakis saját magad iránt érzed. Tartsd ezt észben, és mutass *tiszteletet!*

Az utolsó szava szíven üt. Olokun tartotta a szavát, és segített megbéklyózni Esut, amivel megmentette a szeretteimet. És ha a múltbéli tetteivel nem is, ezzel kiérdemelte az alázatomat.

– Amúgy pedig... – Olokun elég közel úszik el hozzám ahhoz, hogy ki tudjam venni rövid hajának csigáit. – Nem mutatok együttérzést az irányodba?

A vállam előreesik, összegörnyedek. Emlékeztetem magamat, hogy mit is vár most tőlem, és bólintok. Nem számít, hogyan érzek – azt kell tennünk, amit megkívánnak tőlünk. Azt kell *tennem*, amit megkívánnak tőlem.

– Jobb lesz, ha a kis kirohanásodat a fáradtság és a hideg számlájára írjuk – dobja Olokun maga mögé a láncát. Szeme majdnem lecsukódik, bosszúságát elnyeli az ezüst és a fekete. – Jöjj!

Az utolsó csepp dühöm is elpárolog, ahogy izmos, tekerőgőző, lila farkával megfordul. A trón mögött egy újabb alagút nyílik, amibe az orisa uszonyának egyetlen csapásával belevész. Fürgén követem.

A járat még vagy egy tucat másik alagútra ágazik szét, némelyikben sosem jártam. Ahogy kiérünk a szabadba, a víz világosabbá válik. A jeges mélység teljesen elzsibbasztotta a tagjaimat. Olokun megindul felfelé a kékesfekete mélyből, én pedig követem. Ahogy elhalad a korallzátony mellett, maga után húzza az aranyláncát, ami bár végtelennek tűnik, sosem lesz elég hosszú ahhoz, hogy elérhesse a felszínt. Miközben követem a fém csillogását, a mellkasom minden egyes csapásommal egyre jobban összeszorul.

Közel vagyunk.

Olokun nem fordul vissza, így nem láthatja, hogy mindjárt sírva fakadok, ám ahogy közelebb húzódok hozzá, látom, hogy a szája megfeszül, állát pedig feltartja.

– Van még... több is. Ennyit tudok abból, amit a tintahal mondott nekem. – Olokun szavait eltompítja a víz indigószín szaténja.

Becsukom a szememet és bólintok, majd előrelököm magamat. Ahogy elérjük a korallzátony tetejét, beérem az orisát.

Előttünk tengeri temető húzódik. A fakó tengeri üledék félhold alakú íve olyan messzire nyúlik, ameddig csak a szemem ellát, felszínét pedig különböző méretű buckák borítják – van, ami akkora, mint egy bálna, míg mások nálam is kisebbek. Nyelek egyet, és a szívem hevesebben kezd el dobogni, amikor észreveszem az új holttesteket.

Mindenki, aki a tengerben hal meg, végül Olokun királyságába kerül.

– Egy újabb òyìnbó-hajó? – kérdezem csendesen, kiszorítva a szavakat a torkomat eltorlaszoló gombóc mellett.

Olokun tekintetét az embereken tartja, akik azért jöttek, hogy örökre megpihenjenek birodalmában. Lassan bólint hatalmas fejével, farokúszója a vízben hullámszik. Együtt összegyűjtjük az üledéket a tenger fenekéről, és befedjük az összes kezét és lábat, homokot borítunk a nyitott ajkakra és a semmibe meredő szemekre. Eltemetjük az embereket, akiket elragadtak az otthonukból, akiket nem lehetett megmenteni. Megigazítom a ruháikat, kezemmel megérintem sebes arcukat és összegubancolódott hajukat. Sírok, ahogy új sírokat ásunk. Ez minden egyes alkalommal darabokra tépi a lelkemet, és a fájdalom minden egyes alkalommal addig nő, amíg végül már úgy érzem, nem bírom tovább.

Amikor végzünk, visszatérünk a korallzátonyhoz. Egy szót sem szólunk, ahogy tekintetünket végighordozzuk a holtakon. A kezem ökölbe szorul, körmömet a tenyerembe várom, felsértve a bőrömet is. Az apró, félhold alakú sebekből vér szivárog, ami aztán rögvest szét is enyészik.

– Korábban te és a nővéreid összegyűjtöttétek a lelküket, én pedig imát mondtam a testük felett. – Olokun halkán szól, tekintetét a nyakamban lógó kék zafírkőre szegezi. – Most pedig *együtt* temetjük el és imádkozunk értük. – Felém nyújtja a kezét. – Őrizzük a maradványaikat és megáldjuk őket. Tudom, hogy ez nehéz feladat, de a szolgálataod és az imáid hatalmas megtiszteltetést jelentenek a holtaknak, Mami Wata. Ez nagyon különleges dolog. Hálás vagyok, hogy most ezt is felajánlhatom nekik, nem csak egy megváltásra áhító orisa tetteit és szavait.

Lepillantok hatalmas tenyerére, amin fakó, barna vonalak futnak végig. A dühöm már elpárolgott, helyét melankólia vette át, ami manapság mindenhová elkísér. Ujjaimat a kezébe csúsztatom, összefonom csontjainkat, izmainkat és bőrünket, engedem, hogy magához húzzon. Hálás vagyok, hogy még elmondhatok egy utolsó imát ezekért az emberekért, hogy megadhatom nekik a végtisztességet.

– A ɕe ɛrí nípa pé a rí ibi à ti sùn yín, a dè ɕe iwúre pé kí ìrìn àjò yín sí ọ̀dọ̀ Olódùmarè jé ìrìn àjò ìbùkún. – Együtt pillantunk le, ahogy az ima legördül az ajkunkról. – Ara yín á tún áyé wá; ẹ̀mi yín á sì jé ọ̀kan pẹ̀lú àwọ̀n alá̀lẹ̀. Pẹ̀lú àwọ̀n ọ̀rọ̀ wọ̀n yí, a gbée yín pọ̀n. A ọ̀ sì ní gbàgbé ìgbésí aiyé yín.

Nem sírok. Helyette próbálok arra az életre gondolni, amit leéltek, arra a békére, amiben most részük van.

– Szemünket végső nyughelyetekre vetjük, és áldásunkat adjuk az Olodumaréhoz visszavezető útra – mormolom

ismét, ahogy Olokun elengedi a kezemet. – A testetek majd visszatér a világ körforgásába, míg a lelketek egygé válik az őseitekével. Ezekkel a szavakkal előttetek és az életek előtt tisztelgünk. Halálotok nem merül feledésbe.

Az orisa végignéz a kisebb és nagyobb sírhantokon, majd hátat fordít nekik, és farka erőteljes csapásával beleveti magát a sötétbe. Nem követem őt – mostanra megtanultam, hogy úgysem állna velem szóba. Az elvesztett életeken fog merengeni, amiket az ár sodor a birodalmába.

Becsukom a szemem, és próbálom rávenni a kezemet, hogy ne remegjen. Azonban a lüktető sötétségnek, ami a szemhéjammak feszül, képtelen vagyok megálljt parancsolni. Segítettem eltemetni őket, elmondtam az imát, de ha én nem élem meg ezt a fájdalmat, akkor ki fogja? Ha Yemoja nem ad új életet, akkor talán én feküdnék az egyik sírban. Hiába áhítozom arra, hogy ember lehessenek, esélyt kaptam egy új, másféle életre. Egy olyanra, amiért még mindig hálas lehetek.

Karomat a derekam köré fonom, de a bőröm túl hideg ahhoz, hogy vigaszt tudjak nyújtani magamnak. Helyette inkább belekapaszkodom a nyakamban lógó medálba, és felidézem azokat az embereket, akiknek a lelkét összegyűjtöttem. Az ezüst és arany élet-fonalakat, az emlékeiket, az örömük visszhangját. Elképzelem, ahogy szellemük felemelkedik az üledékből, lesöprik a homokot szakadozott ruháik maradványairól, kiütögetik a fülkagylójukból, kirázzák fekete hajukból. Körbepillantanak, szemügyre veszik a víz nehéz rétegeit maguk fölött és a tátongó mélységet Olokun birodalma mellett, és közben az jár a fejükben, hogy mégis mi történt, hová kerültek? És aztán előnti őket a felismerés – felvillan előttük az életük és a haláluk –, és amikor már

éppen azt hinnék, hogy képtelenek kibírni, a szellemek tekintete az általunk eltemetett testekre téved. Lesz, aki bánatában összerogy, mások ökölbe szorítják áttetsző ujjait, és a mellüket verik, ami többé már nem érez fájdalmat, tenyerüket a szívükre szorítják, ami többé már nem ver. Dühük még a síron túlra is elkíséri őket.

Keskeny vonallá préselem az ajkam. Arra kérem a képzeletemben élő szellemeket, hogy kövessék a lelküket, és térjenek haza, hogy siessenek Olodumare ölelésébe. A bocsánatukért esedezem, kezemet a mellkasomra szorítva, ami alatt még mindig ver a szívem, bár úgy érzem, mintha a veszteségtől már ezernyi darabra tört volna.

Ekkor magával ragad egy hirtelen áramlat. Olyan gyorsan és élénken, mint egy tengeri kígyó, átjár a félelem. Lelki szemeim előtt még mindig a szellemeket látom, ahogy megtántorodom, majd egyszer csak apró, jeges ujjak fonódnak a csuklómra.

MÁSODIK FEJEZET

AHOGY KIPATTAN A SZEMEM, azt veszem észre, hogy egy kéz szorítja a karomat, hogy bőrömet kecses, barna ujjak fogják közre. Először azt hiszem, hogy valahogy a szellemek képesek megragadni az élőket, hogy eljöttek figyelmeztetni: még mindig itt vannak. A szívem kihagy egy ütemet, olyan erős a szorítás, azonban, amikor felpillantok, nem egy kísértetet, hanem dús, fekete hajkoronát és egy telt arcot látok.

Folasade. Nyakláncának zafírköve kéken ragyog, pont, mint az, amelyik az én torkomra simul, jelezve, hogy egy vagyok a hét közül.

Fellélegzem, de a mellkasom továbbra is szorít. Magamhoz húzom Folasadét, és átkarolom – kezem jéghideg bőrhöz ér, haja szoros, fekete csigáinak puha vége a homlokomat cirógatja.

– Folasade! – bukik ki belőlem, ahogy egyre erősebben szorítom, hogy érezhessem, amint a szíve együtt ver az enyémmel. Egyre csak ölelem, magamhoz láncolom, miközben az elmém még mindig csak feldolgozni igyekszik, hogy itt van. Aztán az örömömnek hirtelen vége szakad, elönt az aggodalom.

Folasadénak nem lenne szabad ennyire mélyre lemerészkedni.

Miután Yemoja maga mögött hagyta az Ogun-folyót, hogy kövesse az első elrabolt embereket az óceánon át, az istennő egyezséget kötött Olokunnal – Yemoja összegyűjti a holtak lelkét, hogy azok hazatérhessenek, Olokun pedig megáldja testüket, elmondja az utolsó imát húsuk és csontjaik felett, és tiszteleg végső nyughelyüknél. Mindkét orisa kijelölte a maga területét – Yemojáé a tenger felső rétege, Olokuné pedig annak a legalja. Mivel Olokunnak ebben nem lehetett szava, hiszen a sötét mélybe láncolták, ragaszkodott hozzá, hogy Yemoja – és vele együtt a Mami Watak – ne zargassák a Holtak Földjét.

Én is Olokun haragját kockáztattam, amikor a segítségét kértem Esu legyőzéséhez. Most pedig ennek az árát fizetem a jeges sötétben. Ahová Folasade követett.

– Simidele, annyira örülök, hogy rád találtam! – Elhúzódik tőlem, rám mosolyog. – Jól vagy? Olyan...

Nem fejezi be a mondatot. Nincs rá szükség. Tudom, hogy mit tettek velem az itt töltött hetek és hónapok. A bőröm fakó lett, a gerincem meghajlott, lehúzza a felszín utáni vágyódás. Hiányzik a fény, a meleg levegő és a fehéren tájékozó hullámok. Yemoja és a többi Mami Wata.

Kola.

A szívem beleremeg a gondolatba, emlékeim közt felrémlik a fekete szappan illata és alsó ajkának barnás-rózsaszín árnyalata. Oly sok idő telt el, de még mindig fel tudom idézni Kola arcát, az arccsontja ívét, és azt, milyen érzés volt, amikor a tenyerem végigsiklott a selymes bőrén. Átjár a fájdalom, ahogy eszembe jut lelke arany spiráljának

a tisztasága, ahogy az imáimnak és az ikrek erejének hála visszatért a testébe.

Az ehhez hasonló pillanatokban úgy érzem, mintha rajta kívül semmi másnak nem jutna hely a szívemben. Emlékszem a szeme körüli apró szarkalábakra, amikor mosolyog, a homloka ráncaira, amikor úgy sejtette, fáj a lábam. Az ábrándokra, hogy mi lehetett volna.

Elég kegyetlen módja ez annak, hogy büntessem magamat. Még ha nem is cseréltem volna el a szabadságomat Olokun birodalmára, a Mami Waták akkor sem válhatnak soha emberré. Felemelem a kezem, és az arcomhoz nyomom hideg ujjbegyeimet.

– Simi? – Folasade izzó tekintettel néz rám, szemöldöke közé ráncokat rajzol az aggodalom.

Összpontosíts a jelenre, szólok magamra. Leeresztem a kezem, és száműzöm elmémből a Koláról szóló emlékeket, bár tudom, hogy azok később visszatérnek majd. Mindig visszatérnek.

– Miért vagy itt, Folasade? – suttogom. Körbepillantok a horgászhalak ingadozó fénye, az óriás tintahal után kutatva, aminek csápjai olyan hosszúak, hogy képes lenne elérni a felszínt is, ha akarná. Bármelyikük ezer örömmel visszaólalkodna Olokunhoz, hogy értesítse őt a betolakodóról.

Folasade megszorítja a kezemet, ajkán bizonytalan mosoly remeg. Eszembe jut, hogy régen mindig kioktatott a Mami Waták feladatáról. Ő hatalmas odaadással szolgálta Yemoját. Nem lenne szabad itt lennie. Nem csak azért, mert veszélyes, hanem azért is, mert könnyebb lett volna, ha sosem jön el, ha sosem emlékeztet rá, mi vagyok. Hogy mi voltam, mielőtt idekerültem. Könnyebb lett volna, ha egyetlen Mami Watával sem kellett volna ismét találkoznom.

– Azért jöttem, hogy lássam, hogy vagy. – Folasade közelebb úszik, azonban a szavai megremegnek, amiből tudom, hogy valami másról van itt szó. Félelem rejtőzik feszült pillantásában, előrebukó vállában és az apró ráncban a szemöldöke közt. – Yemoja aggódik miattad. Mind aggódunk.

Próbálok mosolyogni, de mindössze csak a fogamat sikerül kivillantani. Meg kéne mondanom Folasadénak, hogy távozzon, de a lelkem önző, magányos része nem akarja, hogy elmenjen. Helyette megfogom a kezét, és magam mögött húzva gyorsan a korallzátony széléhez úszom.

– Gyere! – mondom. Folasade ujjai megszorítják az enyémeket, ahogy meglátja az üledékből és homokból emelt sírhelyeket, és érzem, ahogy a teste meghajlik, fejét pedig elfordítja. Egészen addig nézi a holtakat, amíg le nem úszunk a mélybe.

A tenger árnyalata megváltozik, ahogy az áramlat utánunk kap, jeges örvénye leránt minket a víz sötétebb rétegébe. Ellazulok és engedek a húzásnak, miközben végig fogom Folasade kezét. Finom puffanással érkezünk a hűvös homokra.

– Olokun most lepihen az imái után – mondom. A fekete hullámok eltakarják az elsüllyedt hajót, de én tudom, hol pihennek rothadó deszkái, úgyhogy arrafelé vezetem Folasadét, a tengerfenék lejtőit és az ismerős sziklák formáját használva útmutatásként. – És még ha nem pihenne is, ez az utolsó hely, ahová elmerészkedne.

Vannak bizonyos, az emberiségre emlékeztető dolgok, amiket Olokun nem szívlel, és bármilyen bizonyíték, hogy öntelt módon próbálják magukévá tenni a tenger akárcsak egy aprócska szegletét is, sötétebbé teszi az isten kedvét, mint a tenger mélye. Leginkább az òyìnbó-hajókat gyűlöli,

és valahányszor újak tűnnek fel, haragtól megfeszülő szájáról csak úgy peregnek a szitkok. Idegenek hajói, akik azért jönnek idegen földekről, hogy kifosszanak minket, vizsályt szítsanak és embereket ragadjanak el, akikkel aztán még az állatoknál is rosszabbul bánnak. Mostanában egyre több és több hajó süllyed el. Ha akárcsak egyetlen elragadott ember is akad bennük, az orisa összegyűjti a testüket és elviszi őket a temetőbe. Az òyìnbók tetemeit azonban örömmel hagyja elrothadni, csontjaik lassan fehérre fakulnak a tenger mindent megtisztító áramlataiban. És én örülök ennek. Pontosan ezt érdemlik az òyìnbók.

Az elsüllyedt hajó az oldalán fekszik, az egyik árbóc a sötétségbe kapaszkodik, a másiknak hűlt helye, az áramlatok elsodorták. Az egykoron fehér vitorla megtépázott maradványa lebeg a vízben, a hajótesten tátongó, szilánkos szélű lyuk pedig a fekete egy sötétebb árnyalatában játszik, mint egy obszidián űr. Ismét előnt a harag; az egyetlen forró dolog ebben a jeges mélyben. Mégis, hogyan képesek így bánni más emberekkel? Megtagadni az emberségüket, úgy tenni, mintha ők is csak olyan termékek lennének, mint a fűszerek és a kelmék, aztán meg úgy megszabadulni a testüktől, mintha valami kéretlen javak lennének? Még amikor a királyságaink háborúznak is, a fogságba esett harcosok akkor is... *emberek*.

Lesüllyedek a tenger fenekére, egy szintre a hajón tátongó lyukkal. Amikor legelőször bemerészkedtem a raktérbe, a súlyos béklyók és a szűk terek nem csak arra a kínra és félelemre emlékeztettek, amit az ide zárt emberek érezhettek, hanem arra is, amit én éreztem egy ehhez hasonló hajó fedélzetén. Sötét düh kavargott bennem, mire kiteptem a vasláncokat a rothadó deszkákból.

A raktérben mostanra már nem maradt semmi, a hor-
dók, a bennük tárolt kóladió, bors és kurkuma már rég
oda. Valami a csuklómhoz ér. Folasade. Még mindig követ.
Együtt úszunk be a hajóba, ügyelve rá, hogy a törött deszkák
szálkás vége ne sértse fel a bőrünket. Végigsiklunk a hiány-
zó fedélzet felett, az egyetlen ajtó felé, ami még megmaradt
– a rézszanérjai mostanra tompára koptak, csillogásuk he-
lyét zöld patina vette át. Ujjaim a hűvös kilincsre fonódnak,
amit aztán addig húzok, míg a rothadó ajtó fel nem nyílik.
Beúszunk a mögötte lévő helyiségbe.

A padlólécekre és a falakra itt is világító tengeri moszat
tapad, elég fényt biztosítva ahhoz, hogy lássuk a kapitány
fényűző kabinját. A sötét brokátfüggönyök lágyan ringa-
nak a vízben. A szoba hátsó falán az ablak betört. Régen
az egész horizontot be lehetett látni onnan, most azonban
beékelődött a homokba és a kőzetbe. Elúszom az oldalára
dőlt íróasztal mellett, aminek faragott lábai a szék mellett
lebegnek. Ujjaimat végighúzom a hátán, megzavarva a fosz-
ladozó selyem szálait.

Itt nincsenek csontok, semmi sem emlékeztet az
òyìnbóra, aki egykoron ennek a hajónak a parancsnoka volt.
Sokszor elmerengek azon, hogy vajon ki lehetett a kapitány,
hogy a lelkiismerete mégis hogyan engedhette meg, hogy
embereket pakoljon a fűszerek és az elefántcsont közé.

Folasade körbepillant, szemügyre veszi a hálórészt, ami
nem több egy kis mélyedésnél a kabin oldalában. A görön-
gyös matracot a fakó függöny maradványai takarják, de
a gyűrött ágynemű pont látszik, egy pár hosszúszerű bőr-
csizma fogja le, amit mostanra benőtt a tengeri zuzmó.
Folasade megborzong, majd felém fordul, hogy szemben
legyünk egymással.

– Ez az egyetlen hely, ahol Olokun nem akadhat rád – mondom feszült hangon.

Folasade nem felel, de a tekintete végigsiklik rajtam. Kinyújtja kezét, és kivesz egy apró gyöngyöt a hajamból. Szemügyre veszi a ragyogó gömböt, majd a markába szorítja.

– Yemoja aggódik miattad. Azért jöttem, hogy lássam, hogy vagy.

– Én... jól vagyok. – Jól kell, hogy legyenek. Kisöpröm a szememből az arcom előtt lebegő tincseket. – Mondd meg neki, hogy nem kell aggódnia. Ez az én döntésem, ami mellett becsülettel ki is tartok. – Elhallgatok, és letépek egy szövetsdarabot a székről, miközben egyre csak Yemoja szoros ölelése és a mosolya jár a fejemben.

– Mégis, hogy jutottál ilyen... egyezsége Olokunnal? – Folasade fejét oldalra döntve vizslat.

– Hogyan máshogy béklyózhattam volna meg Esut? Egy magamban nem vagyok elég erős hozzá. Csakis ez járt a fejemben, ahogy a szigete felé tartottunk. – Elúszom a kabin végébe. – Láttam a babalawo falán lévő térképen, hol találom Olokunt.

– És megkérted, hogy segítsen neked?

– Olokun rettentő dühös volt, amiért a mélyben hagyták. Esu egyetlen üzenetét sem adta tovább Olodumarénak, arról hogy megbánta a tetteit. – Kibámulok a törött ablakon, és elképzelem a látványt. A hajnal. A törékeny fény első ragyogása, ami megcirógatja az ember bőrét és aranyba foglalja a világot. Ez a napszak hiányzik a leginkább.

Felsóhajtok és hátat fordítok az ablaknak. Idelenn az idő múlását nem a nap felemelkedése és alábukása jelzi. Itt egyedül az árral és az apállyal mérhetem a napokat és a heteket.

– Olokun beleegyezett, hogy segít nekem, ha megosztom vele a sorsán, és segíték neki eltemetni a holtakat.

– Te pedig elfogadtad. – Folasade megrovón néz rám, vastag szemöldökét összehúzza barna szeme felett. – Olokun megpróbálta vízbe fojtani az egész emberiséget. És te meg itt vagy lenn vele.

A sötétségre és a hideg jeges harapására gondolok. Nem akarom, hogy Folasade, vagy bármelyik Mami Wata még jobban aggódjon miattam. Hátrahúzó a vállamat, és egyenesen Folasade szemébe nézek.

– Olokun tiszteletben tartja a Yemojával kötött egyezségét, én pedig tiszteletben tartom a vele kötött alkumát – mondom. – Eltemetjük a holtakat és elmondjuk értük az utolsó imát.

– Természetesen. – Folasade megragadja az előtte heverő széket. Állja a tekintetemet. – De hogyha Olokun megbocsátásra vágyik, azt egyedül Obatala adhatja meg neki.

– Tudom.

Folasade továbbra is engem figyel, én azonban elfordítom a tekintetemet. Semmi értelme azon rágódni, amiben már egyezsége jutottunk. Helyesen cselekedtem, amikor megígértem Olokunnak, hogy szolgálom, ha segít legyőzni Esut.

Így a *helyes*.

Ha Olokun nem segített volna, akkor Esu még több hatalomhoz jut, amivel képes lett volna irányítani az orisákat és az egész emberiséget, elérve, hogy azok fejet hajtsanak az akarata előtt.

– Mit gondol Yemoja Anya arról, hogy itt vagyok?

Már számtalanszor feltettem magamnak ezt a kérdést, és most, hogy hangosan is kimondom, görcsbe rándul a gyomrom. Vajon az orisa úgy gondolja, ismét elárultam őt?

Folasade visszateszi a gyöngyöt a tincseim közé, majd végighúzza az ujjait az arcom vonala mentén.

– Gyászol téged. – Bólintok, miközben átjár a szomorúság. – Tudod, hogy csodálja a bátorságodat és az áldozatodat. De azt kívánja, bárcsak...

– Bárcsak? – Próbálok nem tudomást venni a torkomban dobogó szívemről. – Mit kíván?

– Hogy bárcsak máshogy alakultak volna a dolgok. – Folasade ujjbegyei a kulcscsontomat cirógatják, tekintéssel fogva tartja az enyémet. – Aggódik a fájdalom miatt, amit a választásod okozott. A sötétség miatt, amiben élsz. Ahogy én is.

Hátrahúzódok, kell egy pillanat, hogy kipisloghassam a könnyeket a szememből. Másra sem tudok gondolni, mint Yemoja határozott, acélos tekintetére. Szeretetének hevérére, amivel megteremtette a Mami Watákat, és az odaadásra meg a törődésre, amit az emberiség felé mutat.

– Azt mondja, megérti, hogy miért döntöttél így. Hogy mindig is a leánya leszel. Nem számít, mi történik. – Folasade közelebb siklik, pikkelyei kéken-lilán csillognak. – Megkért, hogy mondjam meg, reméli, egy nap majd visszatérhetsz hozzánk.

– Azt hittem, dühös lesz – suttogom. Kezemet a szívemre szorítom, miközben átjár a megkönnyebbülés.

Folasade a fejét rázza.

– Yemoja Anya egyedül az elvesztésed miatt dühöng. – Kipillant az üres ablakon, és újra megrázkódik. – Te nem ide tartozol. Nem azért teremtett meg, hogy holttesteket

temess és imákat mondj a tetemek felett. – Folasade összeszorítja a száját, ahogy ismét felém fordul, előrehajol, megragadja a nyakamban lógó zafírt, azt, ami pont olyan, mint az övé, azt, amit mind a hét Mami Wata visel. – Velünk kéne lenned, hogy együtt gyűjtsük a lelkeket.

Kirántom a nyakláncomat a kezéből.

– Szerinted én nem vagyok ezzel tisztában? Hogy nem kívánom, bárcsak még mindig láthatnám a napot, Yemoja Anyát... – A hangom elakad, és egy pillanatra elhallgatok, de aztán a mellkasom remegése még több szót szabadít fel. – Kénytelen voltam Olokun segítségét kérni, Folasade. Ha nem teszem, Kola meghalt volna. Bem, az ikrek, egész Oko...

– Pont, mint ahogy Kolát is kénytelen voltál kimenteni a tengerből?

Hátrarándulva felszisszenek, mintha megégetett volna. A szavai valóban perzselnek.

– Soha, senkit sem hagytam volna meghalni! Akkor nem, ha még van esélyük.

A csend egyre csak nő köztünk. Kifakadásomat elnyeli a hajóroncsban uralkodó sötétség, képtelen vagyok Folasadéra pillantani.

– Tudom, hogy segíteni akartál – szólal meg végül, immár lágyabb hangon. – Tudom, hogy azt tetted, amit a legjobbnak gondoltál, azonban...

– Ne! – állítom meg. – Sajnálom, hogy képtelen vagyok azt tenni, amire Yemoja teremtett, de akkor is ott van még neki hat másik Mami Wata. Nem engedem, hogy bűntudatot ébressz bennem. Mindazok után nem, amit tettem, és amit feladtam. Kár, hogy Yemoja megérti, te azonban nem. – Ellököm magam mellőle, és felrántom az ajtót. Reszketek

a bánattól, amit máskor oly' gondosan elrejték. – Ha csak azért jöttél, hogy elmondd, mi mindent csináltam rosszul, akkor inkább távozz.

Ahogy kiúszom a fogazott szélű lyukon, a deszkák szálkás vége a vállamba akad. Felszisszenek, de a seb alig pár másodperc múlva begyógyul, aztán már suhanok is keresztül a vízen, vissza a korallzátony felé.

– Simidele! Várj! – kiállt utánam Folasade. – Sajnálom. Azért jöttem, hogy átadjam Yemoja...

Én azonban már nem figyelek rá. A mélyben töltött hónapok teljes súlyukkal rám nehezednek, kezemet vadul zakatoló szívemre szorítom. Ismét látni Folasadét jól esett és megnyugvással töltött el, mostanra azonban a jelenléte és a kritikája formát adott a fájdalomnak, ami átjárja a mellkasom. El kell tűnnöm a közeléből! El a mély közeléből és a kudarcaim emlékétől.

Az izmaimat megfeszítve úszom a hirtelen jött árral szemben, felfelé, egyetlen mozdulattal bukva át a sziklafal felett. Elmémről száműzöm Olokunt és a gondolatokat, hogy milyen következményekkel járhat, ha ilyen közel merészkedem birodalma határához, egyre csak úszom, megszzebberre, mint eddig bármikor, magam mögött hagyva a hideget és a sötétséget. Ha láthatnám az ég ragyogó kékjét, a nap illúzióját...

Látnom kell a fényt!

Száguldok felfelé, miközben úgy érzem, a mellkasom mindjárt felreped. Már látom a hullámok csúcsát, a tenger vízen átszűrődő napsugarakat. Aztán Folasade megragadja a karomat. Ránt rajtam egyet, hogy megállítson, majd maga felé fordít, miközben a tincseim sötét fellegként lebegnek köztünk a vízben. Feléjük kapok, elsőpröm a hajamat az út-

ból, majd arra fordítom a fejem, amerre a víz világosabb, melegebb. Olyan közel vagyok!

– Simidele, kérlek! Azért jöttem, hogy megkérdezzek...

Egy robbanás vág a szavába, mire Folasade keze lecsúszik a bőrömről, és mindketten felkapjuk a fejünket. A vízfelszín szétnyílik, a hullámokat pedig kisebb és nagyobb dolgok szűrják át. Fadarabok merülnek le a mélybe, amiket véres testek követnek. Férfiak, ujjaik behajlítva, tagjaik ernyedtek. Lassan süllyednek az áramlat ölelésében. A tenger körbefogja, lerántja őket, befogadja a testüket.

A gyomrom görcsbe rándul a vörösen könnyező sebek, a semmibe meredő szemek és vérfoltos ruhák láttán.

A tengerben vérfelhő terjeng. Továbbra is elszenesedett fadarabok hullanak a vízbe, egy törött raketeret, egy olyan hajó maradványait hagyva felettünk, ami jól ismerte a háborút és a halált.

Felpillantok, ahogy a hajó megkezdí elkerülhetetlen süllyedését. A szívem összeszorul az emlékre, amit ez a látvány a felszínre hoz. Elvesztett életek, halál, rózsaszín szörnyűség. A kezemet felfelé nyújtva mozdulatlaná dermedek.

Mind halottak. De többé már nem az én feladatom, hogy összegyűjtsem és elvigyem a lelküket, hogy Yemoja megáldhassa őket, mielőtt visszatérnének a Legfelsőbb Alkotóhoz. Folasadéra pillantok, a szája megfeszül, ugyanaz a borzalom tükröződik vissza róla, ami engem is átjár. Kezét kinyújtva, szemét a legközelebbi férfiről szegezve megindul előre. A torkát nyíl ütötte át, elárulja, hogyan vesztette el az életét. A haja hullámzik a vízben, a szoros csigák kiszabadulnak a koponyája ívét követő fonatokból.

Folasade felém fordul, a szeme hatalmas, keze remeg.

- Túl sokan vannak.

Ahogy a férfi mélyebbre süllyed, elhúzómon onnan Folasadét, közelebb magamhoz.

- Várj, nézd!

A férfi mellvértje megcsillan a fakó fényben, de még így is ki tudjuk venni a bőrbe nyomott szimbólumokat. Nyolc metszett vonal, rajtuk koncentrikus körök, amelyek mindegyike egy-egy hadurat jelképez – a harcosok jele, akik képesek harcba szállni az orisákkal.

Iku, Arun, Ofo, Egba, Oran, Epe, Ewon és Ese.

- Az ajogun – suttogom.

A decorative background at the top of the page featuring a light-colored water splash or droplet pattern against a white background.

HARMADIK FEJEZET

FOLASADE ENGEDI, hogy hátrébb húzzam őt a holtaktól. Eltávolodunk a férfiktól, akik egyértelműen szövetségre léptek a nyolc démoni hadúrral. A veszteségtől, a betegségtől és a kintől kezdve az anti-istenek számtalan borzalomért felelősek. Diszharmóniát hoznak a földre, céljuk, hogy tönkretegyék az emberiséget. Iku, a Halál, szabadon jár, a többieket azonban a saját sötét birodalmukba zárták, nehogy elhozzák a világvégét.

Folasade megpróbál kiszabadulni a szorításomból, az ujjbegyeim a bőrébe mélyednek. Még soha nem láttam senkit ilyen közelről, aki az ajogunt imádta volna. A szívverésem a fülemben dübörög. Látni ezt az esküt, méghozzá ilyen nyíltan viselve, jobban megrémít, mint annak a gondolata, hogy az életem hátralévő részét a fekete hidegben töltssem. Vannak, akik a sötétséget választják, de ritka, aki kérkedik velem. Azok, akik behódolnak az ajogunnak, nem kaphatnak áldást, összeaszott lelküket nem gyűjti össze senki. Kiráz a hideg, amikor azokra a lelkekre gondolok, amik sosem térnek haza.

– Ki végzett velük? – kérdezem. A felettünk húzóató felszín felé pillantva nézzük, ahogy a hajójuk darabjai a hullá-

mok alá buknak, követve a testeket, le a víz sötétebb rétegeibe. Farkam egyetlen csapásával előrelendülök, azonban Folasade visszaránt.

– Simidele, ne! Túl veszélyes.

Lepillantok a karomat markoló ujjaira, majd lerázom magamról a kezét. Az ajogunt követő férfiak jelenléte... Görcsbe rándul tőle a gyomrom. Nem helyes! Tintahal után kutatva körbepillantok a vízben. Ha elég fürge vagyok, senki sem fogja megtudni. Egyedül a szavam köt Olokunhoz. Vissza fogok térni hozzá.

– Te maradj itt nyugodtan – mondom. Remegő ujjakkal a fenti hullámokon átszűrődő fény felé nyúlok. Ahogy felfelé úszom, a víz úgy cirógat, mint a meleg szatén, amikor pedig kibukkanok a felszínen, a végtelen ég fogad, ami pontosan olyan azúr színben játszik, mint a tenger. A hirtelen körbeölelő nap és levegő megszédít. Veszek egy mély lélegzetet, magamba szívom a só, a megperzselt, elszenesedett fa illatát. A tenger felemel, ahogy a hatalmas hullámok összefonódnak. Olyan, mint egy nyughatatlan, kéken hullámzó takaró. Ahogy visszasüllyedek, majd ismét a magasba emelkedem, lassan pislogok. Magamba szívom az élményt, pár pillanatra megfeledkezem az alattam lévő halálról.

A nap forró az arcomon, élénk narancssárgán ragyog a szemhéjam mögött. Ez minden, amire vágytam, és még több is. Egy kis szeletke fény és ég, mielőtt visszatérek a Holtak Földjére.

Folasade bukkan fel mellettem, és nagyokat kortyol a levegőből. A fejét ide-oda kapkodja. Majd megdermed. Követem rémült tekintetét a hajó darabokra tört maradványaival teli hullámok között. A kettétört árbóc a közelben lebeg,

a fa szörnyűséges szilánkokra hasadva ringatózik, a levegőt megtölti a füst bűze.

Füst kígyózik az alkonyi ég felé, rátelepedve a mozdulatlan, meleg levegőre. A tűz ropogása és táncoló vörös-sárga lángja elálmosít. Nekidőlök bábának, közben Oyo-Ile lakói körülöttünk csevegnek, majd megkordul a gyomrom a sült banán illatára. Apám felé fordulok, hogy megkérdezzem, vehetnék-e belőle egy keveset, és ekkor megpillantom őt. Ìyá a piactér bejáratánál áll, fekete ruhájával – aminek vörös spirálmintája a közepén égő tűzre emlékeztet – beleolvad az éjszakába. Anyám mindig a meséihez öltözik, a vörös és a fekete pedig csakis egyetlen dolgot jelenthet. A ruháját nézve kiszárad a szám. Ma este ìyá nem mosolyog. Magam köré húzom apám karját, és az oldalához bújok.

– Mindig is voltak és mindig is lesznek egymással szemben álló erők.

Az emberek elhallgatnak anyám hangjára, ahogy közelebb lép.

– A világ már csak ilyen. Mint ahogy az élet is. Az ebón keresztül tartjuk meg az egyensúlyt, azon keresztül, amit adunk. Ez rengeteg alakban megjelenhet, akár egy választásban, egy szeretett állatban, a termésünk egy részében, az áldozatban, amit az oltárainkra helyezünk. – Karját mereven tartja a teste mellett, szeme félig lecsukva. Megáll a tisztás közepén. – Feladunk dolgokat és elmondjuk az imákat, hogy megőrizzük a békét a világunkban, hisz mindez fontos.

Moraj fut végig az összegyűlteken. Az apró sámlikon ülő idősek bólogatnak, miközben gyermekeik és unokáik köré-

jük gyűlnek. Bàbá megmozdul, és még szorosabban magához ölel.

– Ha nem így teszünk, az ajogun közelebb ólálkodik, hiszen mindig arra vágnak, hogy kiszabadulhassanak végre a birodalmukból, arra éheznek, hogy vizsályt szítsanak a miénkben. Miközben igyekszünk jót cselekedni, éppen olyan fontos észben tartanunk a ránk leselkedő veszélyeket, az okokat, hogy miért is mutatjuk be ezeket az áldozatokat. A jóval együtt jár a rossz. – Az anyám egy pillanatra elhallgat. Egyetértő kiáltások szállnak fel a tömegből, ahogy karját a magasba emeli és várja, hogy az emberek elhallgassanak. – Esu tartja meg ezt az egyensúlyt, és bár el kell viselnünk a csalárdságát, a tettei azok, amik számítanak. Mind tudjuk, mi forog kockán, ha Esunak nem sikerül megbékítenie az ajogunt, de a biztonság kedvéért a mai történet segít majd észben tartanunk ezt. A történet nem arról szól, hogy mi volt egykoron, hanem, hogy mi jöhet ezután.

Az emberekre súlyos takaróként borul a csend, ahogy anyám közelebb lép. Szeme fekete az éjszakában.

– Íme hát egy történet. És micsoda egy történet ez!

Miközben őt figyelem, tekintetét a pislákoló csillagokkal teli égre emeli.

– Évek múlva új vezetői lesznek ennek a földnek, akik majd megfelelkeznek róla, hogy az őseik és az orisák még mindig itt vannak, hogy utat mutassanak nekik. A vezetők új hitre térnek, és megtagadják őseik orisáit, még a nevüket is megváltoztatják majd, csak, hogy elhatárolódjanak tőlük. Az új elvek kiszorítják a régit, mígnem egy nap az emberek majd lenézőn pillantanak az Ifá szokásaira, és mindenkire, aki tiszteli az orisákat, és ezáltal hatalmat ad nekik. – Anyám végighordozza tekintetét az összegyűlt tömegen. – Amikor

az emberek nem adják meg neki azt a tiszteletet, ami jár, amiért kordában tartja az ajogunt, Esu elveszíti majd a türelmét, és a háttérbe húzódik, engedve, hogy a hadurak közelebb jöjjenek a birodalmunkhoz.

Szavaira kiráz a hideg, az emberek közt többeknek is elakad a lélegzete.

– Az ajogun, kihasználva ezt a hanyagságot, trükkökkel ráveszi majd a gyengéket, előbb arra, hogy a gonoszságukat imádják, végül pedig, hogy szabadon eresszék őket.

– Nem tetszik ez a mese – suttogom remegő hangon.

– Tudom, de attól még ez fontos történet – mormolja apám.

Szellő fut végig a tisztáson, belekap a tűzbe, magasabbra szítja a lángokat.

– Iku már így is szabadon járja a vidéket, és Olodumare áldásával veszi magához a lelkeket, de amikor megtörténik, amiről beszélek, Arun, Ofo, Egba, Oran, Epe, Ewon és Ese is csatlakozik majd hozzá. – Ahogy anyám egyesével kimondja a neveket, árnyékok ugranak fel, mintha rideg, rosszat sejtető maszk fedné el az arcát. – Lerombolják majd a világot, tönkreteszik minden egyes részét, és elragadják mindazok lelkét, akikkel végeznek. Betegségek, nyomor, háborúk. Fivér a fivér ellen, nővér a nővér ellen fordul majd, miközben a maradékon civakodnak.

– Bàbá, haza akarok menni. – Arcomat apám mellkasába fúrom.

– Végig kell hallgatnod, ọmọ̀bìnrin ìn mi, ez fontos. Nemsokára vége a történetnek...

Az egyik fonatomat szorosan az ujjam köré csavarom, és finoman rántok rajta egyet.

- A vezetők átkozni fogják az ostobaságukat, amikor a föld és az emberek elbuknak – folytatja anyám –, de ad-digra már túl késő lesz. Senki sem lesz biztonságban, még az orisák sem. – A tisztás közepén állva lehajtja fejét. – Ha az ajogun belép a világunkba, az annak végét jelenti majd.

Teljes a csend. Anyám lassan felemeli a karját, tenyerét a hold felé fordítja.

- Ezt azért mondom most el nektek, hogy segítsék megtartani a hiteteket Ifában, az otthonunkban és az orisákban. Önmagunkban. – Tekintete végigpásztazza a tömeget, majd rajtam állapodik meg. Amikor kihúzza magát, tudom, hogy látja a tűz fényében az arcomat bemocskoló félelmet. Bár mosolyt erőltet az ajkára, kis gödröcskéi nem jelennek meg. Figyelmeztetése mélyen a lelkembe fúrja magát, mint egy kis szálla.

- Ne feledjétek, ennek még nem jött el az ideje, és nem is fog, ha erősek maradunk és nem fordítunk hátat az őseinknek és önmagunknak. – Összeüti a tenyerét, mintha megakarná törni a varázst, majd végighordozza mosolyát a piactéren. – Emlékezzünk a kitartásunkra és a hűségünkre. Erőnk a meggyőződésünkben és a hitünkben rejlik.

A hangulat feszült, mindenkit a hatalma alatt tart. Így a tömeg szélére libben, és egy fiatal fiútól elvesz egy nyársat, amire fűszeres marhahúst tűztek. Beleharap és elvigyorodik, szája csillog a zsírtól.

- Semmit se vegyünk magától értetődőnek, és mondjunk hálát mindenért, amink van. Most pedig hadd meséljek el nektek egy másik történetét, hogy lezárjuk az esténket. Egy bőséggel és örömmel teli történetet.

Az emberek, lerázva magukról a döbbenetüket, élje-
nezni kezdenek, miközben az ajogunról szóló történet az
elmélyük mélyére süpped.

De én képtelen vagyok elfelejteni. Nekem ott gubbaszt
a gondolataim közt, ocsmányul és súlyosan.

A szememet összehúzva pillantok körbe. Vállamra súlyos,
nedves köpenyként borul a hajam. Kiráz a hideg anyám
történetének az emlékétől. A sirályok lecsapnak, egymásra
vijjognak, majd visszaszállnak az alacsonyan lebegő felhők
mögé. Fény vetül a szelíd hullámokra, amik rácáfolnak az
erőszakra, amit a felszín alatt láttam. Úgy tűnik, hogy miu-
tán oly sok időt töltöttem a tenger mélyén, most már maga
a levegő is elég ahhoz, hogy előidézzé a látomásaimat. Az
emlék nyugtalansággal tölt el. Megfordulok, csapok egyet
a farkammal, keresem azokat, akik végeztek az ajogunnak
felesküdtött férfiakkal.

Az elpusztított hajóból nem maradt más, csak a hullá-
mokra fekvő vitorlafoszlányok, amik itt-ott beleakadtak
a deszkák megfeketedett maradványaiba. Uszony vág át
a roncsokon – egy cápa. Más állatokkal együtt a könnyű
zsákmány lehetősége vonzotta őt ide. Farkukat ide-oda já-
ratva leskelődnek. Hátat fordítok árnyakba burkolódzó
alakjuknak, mivel nem is akarom tudni, hogy találnak-e
valakit.

És ekkor megpillantom.

Egy másik hajó. A győztesé, azt hiszem.

Elég közel van ahhoz, hogy ki tudom venni a hajótest
szilaj deszkáit, és a hatalmas vitorlákát, amiket éppen ak-
kor húznak fel, készen arra, hogy befogják a keleti szelet.

A kötélzeten emberek mászkálnak. Hunyorogva kezdek el feléjük úszni, pont, amikor Folasade utolér.

– Simidele! – sziszegi, ahogy mellém zár. – Vissza kell úsznunk a mélybe. Ezt te is tudod!

Tudom, de akkor sem vagyok képes elszakítani a tekintetemet a hajótól, figyelem, ahogy indulásra készül. Valami vonz, a gyomrom görcsbe rándul, ahogy a hajótest átvág a vízen. A farkam alám hajlik, miközben a derekamat ölelem, a bőröm forró a hideg vízben. Csak a hajóra tudok gondolni. Közelebb kell jutnom hozzá!

Folasade lélegzete elakad rémületében, ahogy megindulok előre, azonban még mielőtt megragadhatna, lebukom a hullámok alá, elég mélyre ahhoz, hogy ne látszódjak. A vitorla hangosan csattog, amikor ismét feljövök a felszínre, és egy kiáltás metszi át a hullámok folytonos morajlását. Két ember jelenik meg a látóteremben.

Sikamlós idegesség, és még valami izgalomhoz hasonlatos kerít a hatalmába, rángat, ahogy közelebb úszom. Telnek a másodpercek, miközben tenyeremet a víz súlyának feszítve próbálom magasabbra lökni magamat, hogy jobban lássak. Mindkét alak háttal áll nekem. Egyikük lehetetlenül magas, a napfény megcsillan kopasz fején, mellette pedig olyasvalaki áll, akinek láttán összeszorul a mellkasom. Még ha nem is ismerném fel a vállának az ívét, látom a hátát ellepő hegeket, amik soha nem múltó emlékeztetői azoknak a sérüléseknek, amiket az òyìnbó-hajón szenvedett el, mielőtt áthajították a korlátot.

Kola.

A tenger fodrozódik alattam, az egyik hullám magasabbra emel, pont, amikor már úgy érzem, mintha lenyeltem volna a napot és a holdat. Egy pillanatra azt hiszem, álmo-

dom, és, hogy csak összezavart, hogy ilyen gyorsan jöttem fel a mélyből, mint az embereket szokta.

A gyomromat szorongató érzés átjárja az egész testemet, lángra lobbantja minden idegszálamat, a szívem pedig vadul lüktetni kezd. Ahogy Kola a tenger felé fordul, és széles kezét az arca elé emeli, hogy védje a naptól, én veszek egy újabb lélegzetet, próbálom lenyugtatni magamat. Kola áthajol a hajó korlátja felett. Aztán hirtelen hátrahőköl, és egyik kezét a hasára szorítja. Vajon ugyanaz a perzselő érzés kerítette a hatalmába, ami engem is? Vajon tudja, hogy a közelében vagyok? Vajon ő is ugyanerre gondol? Ahogy Kola végigjártja a tekintetét a vízen, egy pillanatra esküdni mernék, hogy lát engem.

Közelebb úszom, bár közben összeszorul a torkom. Folasade utánam kiált, de én csakis Kolára figyelek, és hamarosan már elég közel vagyok hozzá, hogy lássam, a haja most hosszabb, egy fekete tincsekből álló, apró felhő, aminek tudom, hogy kókuszolaj- és napfény illata van.

Ahogy a hajó sodrása ide-oda dobál a vízben, Kola megfordul, és a tengerre mutatva beszélni kezd Bemhez.

– Nem érdekel... valami... tudta, hogy... idejövök.

A fületem hegyezve próbálom elkapni, mi egyebet mond még, de a szavait elkapja és elnyeli a hullámok robaja és a sirályok állandó vijjogása. A vállam a vízfelszín alá bukik, ahogy Folasade megragadja a karomat.

– Gyere! – suttogja gyengéden.

Azonban én nem moccanok. Látni akarom Kola arcát. Csak egyszer. Hogyha még egyszer láthatnám, akkor, ha mással nem is, legalább azzal az emlékképpel térhetek vissza a mélybe. Egy hideg hullám csúcsán lebegve várok, miközben Folasade még jobban megszorítja a karomat.

Kérlek, csak fordulj meg.

Bem a levegőbe lendíti a kezét és elviharzik, Kola pedig, mintha csak hallaná a gondolataimat, megfordul.

Hirtelen úgy érzem, mintha felhasították volna a mellkasomat. Még ilyen távolról is látom Kola arccsontjának az ívét és izmos karját, ahogy megmarkolja a korlátot és lepillant a vízre. A szemöldökét bosszúsan összehúzza, a szája vékony vonal – most semmi nyoma a gyengédségének. Emlékszem, hogy simult a teste az enyémhez, amikor a lelke ott szikrázott kettőnk közt. A sebek, amiket Esu ejtett rajta, túl súlyosak voltak ahhoz, hogy túlélhesse őket. Emlékszem forró bőrének érintésére, ahogy meg-megakadva imádkoztam és könyörgtem, mindent elmondtam, ami csak eszembe jutott, hogy visszahozzam őt a halálból.

Hogy visszahozzam őt magamhoz.

Kezemet a mellkasának feszítettem, miközben a gyűrűk ragyogó aranykarikákként fénylettek az ikrek ujján. Ibeji földi megtestesüléseiként Kola öccse és húga gyógyító erővel bírt, ami rendbe hozta a testét, a könyörgéseim és imám pedig segítettek visszavezetni hozzá a lelkét.

Fel is fedhetném magamat előtte. Ismét szólhatnék hozzá. Akkor lenne valami, amibe kapaszkodhatok, amikor visszatérek. Valami, ami megkönnyítené számomra, hogy a mélybe zárva nem láthatom a napfényt. Kinyitom a számat, Kola neve már épp kezd alakot ölteni a nyelvemen, de aztán mégis visszanyelem a szavakat. Mégis, mire lenne az jó? Semmin sem változtatna.

Tétlenül nézem, ahogy Kola megfordul, arca elernyed a csalódottságtól, válla előrebukik. Így lesz a legjobb, mondogatom magamnak, miközben Kola odakiált a fedélzeten

lévőknek, a hajó pedig keletnek fordul, és fürgén elsuhan a vízen.

– Gyere már! Még mielőtt Olokun észreveszi, hogy eltűntél! Tudom, hogy Folasadénak igaza van, de attól még hagyom, hogy egy újabb hullám a magasba emeljen, miközben Kola elhajózik, a testemet pedig éles zsibbadás járja át. A hajó egyre kisebb és kisebb lesz. Addig nézem, míg végül már nem több egy apró foltnál a kék tengerben. Aztán már azt sem látom.

Folasade felsóhajt, és megragadja a kezemet. A fejünk felett látni a hold áttetsző karéját, egy fakó ívet, ami megsztózik az égen a nappal. A távolban a látóhatár széle a sötét vízbe vész, a szárazföld ígérétevel csábít. Oko és az Oyo Királyság. Valami más, mint a jeges, ébenfekete mély, ami rám vár. Örülök neki, hogy Kola teljes életet élhet, akkor is, ha fáj annak a gondolata, hogy ezt nélkülem teszi.

– Gyere, Simi! – suttogja Folasade, a hangja lágyabb, mint amilyennek valaha is hallottam. Ismét ránt rajtam egyet, mire lebukunk, a víz egyben nyel le minket. Süllyedve hagyom, hogy átzuhanjak a kék árnyalatain, a világostól a sötétig. Heringek, makrélák és fésűkagylók suhannak el mellettünk, ezüst pikkelyek csillannak és üveges szemek figyelnek, ahogy mélyebbre ereszkedünk, mint ők valaha is fognak. Amikor a kék feketévé válik, becsukom a szemem, hogy ne is lássam az árnyakat.

– Simidele. – A nevem hallatán felnézek, próbálom mosolyra húzni a számát, ahogy Folasade két kezébe fogja az arcomat. Az ujjai hidegek. – Ennél tovább nem mehetek.

Alattunk a sötétség mintha pulzálna. Eszembe jut Olokun. Elképzelem, mit fog mondani, ha megtudja, hogy elhagytam a birodalmát, még ha csak egy rövid időre is. Leszegem az államát és összeszorítom az ujjaimat, hogy ne remegjenek, mivel tudom, mit fogok neki mondani. Azt, hogy nem is mentem el, nem igazán. Hogy meghoztam a döntésemet, és, hogy sosem szegem meg a szavamat. De Folasadénak igaza van. Ha Olokun rálel itt a mélyben, ki tudja, mit tesz vele.

– Köszönöm! – mondom. – Azt, hogy idáig eljöttél. Hogy emlékeztettél.

– Ismét megtenném. – Ajka szomorú mosolyra húzódik. – Amikor korábban Yemoja Anyáról kérdeztél, éppen el akartam neked mondani a látogatásom másik okát. – Megfogja a kezemet, összefűzi az ujjainkat. – Megkért, hogy kérdezzek meg tőled valamit.

Megszorítom a kezét, a tincseim fekete felleg módjára lebegnek körülöttünk a vízben. Van valami él a hangjában, mintha a pánik szélén állna.

– Mi az?

– A csata nyomai, amit odafenn láttunk. Nem ez volt az első eset. Yemoja rettenetesen aggódik. Oya említette neki, hogy a szárazföldön is dúl a harc. Nagy a feszültség a Nupe és az Oyo Királyságok közt.

– Az emberek mindig háborúkat szítanak – felelem, bár közben magával ragad az idegesség. – Ez is része az emberi létnek.

– Tudjuk. De ezek a harcok egyre hevesebbek. Szokatlanul nagy az erőszak, és Yemoja fél, hogy valami módon az ajogun keze lehet a dologban. – Folasade a felszín felé

pillant, a szeme megrebben. – És most, azok után, amit látunk...

A férfiakra gondolok, akik a mélybe sülyedtek körülötünk. A jelképükre, és arra, hogy egyértelműen az ajogunt szolgálták.

– Esu kordában tartja az ajogunt. – Határozottságot erőltetek a szavaimba. – Nem engedni, hogy befolyásra tegyenek szert, megakadályozza, hogy bárki is kiszabadítsa őket.

Folasade közelebb húzódik hozzám.

– Ez így igaz. Azonban Esut azóta nem látták, hogy lejöttél a Holtak Földjére. Yemoja megkért, kérdezzem meg, hogy Olokun még mindig fogságban tartja-e a csínytevőt?

Elmémet megtöltik a dühöngő hullámok, a vízből felmeredő, éles sziklák, Esu palotája, ami azon a földnyelven áll, és aminek a legfelső szobájának fala hiányzik, alatta pedig ott a tenger. A talány, amivel eltereltem a figyelmemtől, és az ugrás, amivel a mélybe löktem magunkat. A hirtelen-hideg áramlat, ami fogadott minket, és az, ahogy egyre mélyebbre cibálom a csínytevőt. Elég mélyre ahhoz, hogy Olokun előtörhessen a hollófekete vízből. Arany láncát többé már nem rejtették el az árnyak. Végignéztem, ahogy Esu köré tekerte a vaskos szemeket, bűbájos szavakat suttogva az orisa fülébe, hogy az képes legyen lélegezni a víz alatt. Láncra verte, hogy átadhassa az istent a Legfelsőbb Alkotónak, hogy az mondjon felette ítéletet.

– De hát Olokun átadta Esut Olodumarénak. Ebben egyeztünk meg. – A hangom egyre magasabb, ahogy összefűzöm az ujjaimat, a bütykeim fakóbarnák. – Nekem azt mondta, hogy a Legfelsőbb Alkotó majd ismét a helyes útra tereli Esut. Hogy emlékezteti őt a kötelességére és a helyére.

– Lehet, hogy ebben egyeztetek meg – mondja Folasade. A szavai élesek, akár egy tű, érzem a szúrásukat. – De biztos vagy benne, hogy ez is történt?

– Olokun megígérte. – A szavaimat átszővi egyfajta idegesség, amit még én is kihallok.

– Gondolkozz, Simidele. Láttad, ahogy elengedi Esut?

Megrázom a fejemet, és közben felidézem az első napokat, amiket Olokun birodalmában töltöttem. A jeges homályt, ami beitta magát a csontjaimba, és a bizonytalanságot, hogy mit tehetnék én ezen a sötét helyen. *Ugyan miért tartaná fogva Esut? Aztán eszembe jutnak Olokun üzenetei. Számptalan esetben próbálta meg eljuttatni a megbánását, de a csínytevő nem adta át a Legfelsőbb Alkotónak. Vajon Olokun képes lenne fogva tartani Esut? Hogy megbüntesse?*

– Láttad, ahogy elengedte őt? – ismétli meg Folasade. Már olyan erővel szorítja a felkaromat, hogy a körmei a húsbomba vájnak. – Mert ha Esu továbbra is a tenger mélyének rabja, akkor nincs senki, aki megfékezne az ajogun hatalmát, és még az is megeshet, hogy az anti-istenek kiszabadulnak. És akkor...

Tudom, akarom mondani. Tudom, hogy akkor mi történne. Kiráz a hideg, ahogy Arunra, Ofóra, Epére és a többi harcosra gondolok. Ha kiszabadulnak, akkor mindent és mindenkit elpusztítanak.

– Kiderítem – nyomom el az egyre hevesebben lángoló pánikot. – Megkérdezem Olokunt.

– Ne! Ha Olokun megvezetett, akkor nem hiszem, hogy beismerné. – Folasade egy pillanatra elhallgat, tekintete az alattunk elterülő feketeség felé villan. – Félek, hogy meglepedkeztél róla, mire is képes. Hogy miért viseli a láncát,

hogy mi mindenre lenne hajlandó, csak hogy kiszabaduljon a tengerek és óceánok mélyének fogságából.

– Nem feledkeztem meg róla – mondom. *Botorság volt vajon, hogy megbíztam egy ilyen orisában?* – Pont, mint te, én is tudom, mire képes.

Folasade elhúzza a száját, szemöldöke közt apró ránc jelenik meg.

– Keresd meg Esut! – sürget. – De ha rálelsz, ne cselekedj meggondolatlanul. Visszatérek, és legközelebb Yemoja is velem lesz. Ha Olokun fogva tartja Esut, akkor ő tudni fogja, mi a teendő.

– De mi lesz az egyezséggel?

– Megtalállak. – Körbepillant. Apró fejmozdulata pánikról árulkodik. – A többiek félúton a tenger felszíne és alja közt fognak várakozni, ahol a víz kékről feketére vált.

Egyetértőn bölintok, ahogy még egyszer utoljára magamhoz szorítom Folasadét. *Mi van, ha tévedek?* Folasade válla mellett elpillantva belefúrom a tekintetem a mögötte lévő feketeségbe. *Mi van, ha hazugságokért béklyóztam meg magamat?* Amikor megfogadtam, hogy Olokunt fogom szolgálni, hittem benne, hogy ezzel megmentem Kola, a barátaim és Oko összes lakójának az életét, azonban ha Esu nem képes ellátni a kötelességeit, ha nem felügyeli az ajogunnak tett áldozatokat, akkor mindez nem számít.

Az ajogun kiszabadulhat.

És ha ez megtörténik, az az én hibám lesz.